

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/143/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118207280
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5118207280.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, právne zast.: Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., so sídlom Ul. 17. Novembra 3215, Čadca, IČO: 50 473 522, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71 Bratislava, o zaplatenie 142.915,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 42C/32/2018-320 zo dňa 04.09.2020, takt

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej náhrady škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo výške 142.915,08 eur s príslušenstvom, ktorá mala žalobcovi vzniknúť z dôvodu nezákonného rozhodnutia o väzbe a z dôvodu nezákonného rozhodnutia o začatí trestného stíhania za obzvlášť závažný zločin vraždy spáchaného formou spolupáchateľstva; žalovanej ako úspešnej strane (§ 225 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku /ďalej len „CSP“/) priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia bližšie uviedol, že vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite odbor Stred, oddelenie vyšetrovania Banská Bystrica uznesením ČVS: PPZ-16/BOK-ST-2011 zo dňa 25.01.2011 začal trestné stíhanie P. M. (t. j. žalobcu) obvineného za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým spôsobom, že v doposiaľ presne nezistenom čase dňa 22.06.2007 od 18.00 hod. do 24.00 hod. v priestoroch autobazáru EUROCARs nachádzajúceho sa v Žiline - W., na parcele číslo 605/1, zapísaného na liste vlastníctva pod číslom XXX, vedľa hlavnej cesty v smere od Kysuckého Nového Mesta na Žilinu, za motorestom ANITA, spoločne po predchádzajúcej dohode s F. Q., nar. XX.XX.XXXX v E., trvalé bytom A. XXXX, J., okr. E., štátnym občanom Českej republiky, v tom čase za uvedený skutok väzobné stíhaný v C. republike, v úmysle získať majetkový prospech ďalším nesplácaním finančného dlhu poskytnutého na podnikanie F. Q. P. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom ul. M. č. XX, E., Česká republika, tohto usmrtil a to tým spôsobom, že po tom, čo ho obvinený P. M. napadol s kovovou tyčou v ruke, s ktorou sa ho cielene snažil zasiahnuť do oblasti hlavy a usmrtiť ho, F. Q. jedenkrát vystrelil na hlavu poškodeného P. P. s nelegálne držanej brokovnice značky BAIKAL, vzor IZH-27 EM-1C, kalibru 12/76, pričom ho zasiahol do ľavej tvárovej časti, po výstrele poškodený P. P. naďalej prejavoval známky života, na čo obvinený P. M. opakovane viackrát železnou tyčou udrel poškodeného

do oblasti hlavy, čím mu boli spôsobené smrteľné zranenia, následkom ktorých P. P. na mieste zomrel. Po začatí trestného stíhania a na základe uvedených skutočností, boli následne vyšetrovateľom PZ po predchádzajúcom súhlase dozorujúceho prokurátora vykonané prehliadky iných priestorov, konkrétne v autobazáre EUROCARS vedľa hlavnej cesty v smere od Kysuckého Nového Mesta na Žilinu za motorestom ANITA a vo vozidle zn. CHRYSLER GRAND VOYAGER CB4L, ev. č. KM 444AT, ktoré v čase výkonu daných prehliadok používal P. M.. Ich vykonaním sa potvrdili skutočnosti uvádzané F. Q. ohľadne miesta zakopania poškodeného P. P. v priestoroch uvedeného autobazáru. Toto miesto presne označil pri vykonávaní prehliadky po výzve vyšetrovateľom PZ prítomný P. M. s tým, že potvrdil, že sa má jednať o nezvestného P. P.. Taktiež po výzve vyšetrovateľa PZ dobrovoľne ukázal miesto v areáli uvedeného autobazáru, kde sa nachádza plynová pištoľ, o ktorej uviedol, že patrí F. Q.. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca dňa 26.01.2011 sťažnosť, ktorú prokurátor Krajskej prokuratúry zamietol uznesením č. k. Kv 5/11-8 zo dňa 26.01.2011 ako nedôvodnú. Zo zápisnice z výsluchu zadržaného z pripojeného vyšetrovacieho spisu mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 24.01.2011 o 16.15 hod. podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku bol zadržaný P. M., podozrivý zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 26.01.2011 prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline podal proti žalobcovi ako obvinenému návrh na vzatie do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ a c/ Trestného poriadku č. k. Kv 5/11-9, ktorému bola pridelená na súde spisová značka OTr 43/2011. Návrh odôvodnil tým, že sú splnené formálne podmienky väzby tým, že obvinený je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, pričom dôvodnosť predmetného trestného stíhania je preukázaná dôkazmi obsiahnutými vo vyšetrovacom spise. K materiálnym podmienkam u obvineného vyšetrovateľ PPZ uviedol, že tieto sú taktiež splnené. Zo spáchania predmetného skutku bol P. M. usvedčovaný na základe vykonaných procesných úkonov - prehliadok iných priestorov, zápisnicou o obhliadke miesta kostrového nálezu, ako aj závermi znalcov z odboru súdneho lekárstva a ďalších zabezpečených listinných materiálov. Ďalej podnet odôvodnil tým, že podľa jeho názoru osoba obvineného sa skutočne dopustila činu, za ktorý mu bolo vznesené obvinenie, hrozí mu vysoký trest a je obava, že by sa mohol skrývať alebo ujsť, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a trestu. Konštatuje, že P. M. naďalej pokračuje v trestnej činnosti, čo vyplýva z odpisu registra trestov a obžaloba, ktorá na neho bola podaná Okresnou prokuratúrou v Žiline. Tiež uviedol, že zo spáchaného skutku je usvedčovaný výpoveďou občana ČR F. Q. vypočutého v procesnom postavení podozrivého a následne obvineného na Polícii ČR, Krajskom riaditeľstve polície Olomouckého kraja, odboru všeobecnej kriminality v Přeove. Obvinený P. M. je okrem výpovede F. Q. usvedčovaný aj zápisnicami o vykonaní prehliadky iných priestorov - Autobazáru za motorestom ANITA nachádzajúci sa vedľa hlavnej cesty z Kysuckého Nového Mesta do Žiliny, ktorý má v prenájme KOMIS Auto s. r. o. Radoľa. Prehliadka iných priestorov bola vykonaná 24.01.2011 v popoludňajších hodinách, kde po vyzvaní vyšetrovateľom za účelom overenia pravdivosti výpovede F. Q. z 22.01.2011, podozrivý P. M. dobrovoľne ukázal v priestoroch Autobazáru miesto, kde bolo zakopané telo nezvestného P. P. a taktiež dobrovoľne ukázal miesto, kde sa nachádzala pištoľ, ktorá podľa vyjadrenia P. M. patrí F. Q.. Z uvedeného procesného úkonu bola vyhotovená fotodokumentácia. Vierohodnosť výpovede F. Q. z 22.01.2011 a následne z 23.01.2011 potvrdzovali aj závery z prehliadky a pitvy mŕtvoly P. P., ktorú vykonali znalci z odboru súdneho lekárstva NsP v Žiline. V prípade obvineného P. M. zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie, má znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy v spolupáchateľstve podľa § 20, § 145 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, za ktorý možno páchatelovi uložiť trest odňatia slobody vo výmere 20 - 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Ponechaním obvineného na slobode nemožno vylúčiť, že menovaný ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo hrozbe vysokého trestu, čím sú dané dôvody väzby v ust. § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Dôvod väzby uvedený v § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je daný osobou páchatel'a a obavou, že v prípade ponechania na slobode bude pokračovať v trestnej činnosti. Ďalej bolo v návrhu poukázané na uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry v Žiline sp. zn. 3Pv 1404/07 z 26.02.2008 o schválení zmiernosti medzi obv. P. M. stíhaným pre prečin neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona a poškodeným P. Y., ako aj obžalobu podanú Okresnému súdu Žilina 05.08.2010 na obv. P. M. a spol., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona a zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. OTr 43/2011 zo dňa 28.01.2011 podľa § 87 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku bol obvinený P. M. vzatý do väzby, pričom lehota väzby začala plynúť odo dňa 24.01.2011 od 16.15 hod. a bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby v Žiline. Sudca pre prípravné konanie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sú dané dôvody väzby, nakoľko dospel k záveru, že skutok, pre ktorý bolo začaté

trestné stíhanie bol spáchaný, vykazuje znaky trestného činu a je podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený P. M.. Súčasne dospel sudca pre prípravné konanie k záveru, že hrozí dôvodná obava, že obvinený práve po odhalení jeho trestnej činnosti ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. trestu, pretože je dôvodne podozrivý z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody na 20 až 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, a teda ide o nepochybne vysoký trest tak, ako to má na mysli ust. § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Žilina sp. zn. OTp 43/2011 zo dňa 28.01.2011 o vzatí žalobcu do väzby podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 2Tpo/4/2011-29 zo dňa 09.02.2011, ktorým sťažnosť žalobcu ako obvineného zamietol. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval, že sudca pre prípravné konanie napadnutým uznesením rozhodol v súlade so zákonom. Krajský súd dospel k záveru, že u obvineného P. M. sú dané dôvody útekovvej väzby. Všetky skutočnosti, na ktoré okresný súd sám pri rozhodovaní prihliadal, v ich súhrne tvoria dostatočný podklad pre rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby, a preto sudca pre prípravné konanie okresného súdu rozhodol správne, keď u obvineného M. konštatoval dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku Doposiaľ zabezpečený dôkazný materiál nijakým spôsobom neoslabuje dôvodnosť trestného stíhania obvineného, ani existenciu dôvodov väzby. Krajský súd sa stotožnil so závermi sudcu pre prípravné konanie o existencii väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline podal dňa 25.07.2011 na Okresnom súde Žilina obžalobu č. k. Kv 5/11-77 zo dňa 25.07.2011 proti žalobcovi ako obvinenému zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2, písm. e/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe podrobne popísanom v obžalobe. Obžalobe bola na Okresnom súde Žilina pridelená spisová značka 3T 93/2011. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 3T 93/2011-2028 zo dňa 28.05.2012 rozhodol, že žalobca je vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2, písm. e/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obžalovaný v presne nezistenom čase od 23.00 hod. dňa 22.06.2007 do 00.30 hod. dňa 23.06.2007 v priestoroch autobazáru EUROCARS nachádzajúceho sa v Žiline - W., na parcele č. 605/1, zapísaného na liste vlastníctva pod číslom XXX, vedľa hlavnej cesty v smere od Kysuckého Nového Mesta na Žilinu, za motorenom ANITA, po predchádzajúcej dohode s F. Q., ktorý bol za uvedený skutok v C. republike právoplatne odsúdený, v úmysle získať majetkový prospech ďalším nesplácaním finančného dlhu poskytnutého na podnikanie F. Q. P. P., nar. XX.XX.XXXX, naposledy trvale bytom ul. M. č. XX, E., Česká republika, tohto usmrtili tak, že po tom, čo ho obžalovaný P. M. napadol kovovou tyčou, s ktorou sa ho cielene snažil zasiahnuť do oblasti hlavy a usmrtiť ho, F. Q. jedenkrát vystrelil na hlavu poškodeného P. P. s nelegálne držanej brokovnice značky BAIKAL, vzor IZH-27 EM-1C, kalibru 12/76, výr. č. 042760319, pričom ho zasiahol do pravej tvárovej časti, po výstrele poškodený P. P. naďalej prejavoval známky života, na čo obžalovaný P. M. opakovane viackrát železnou tyčou udieral poškodeného do hlavy, čím mu boli spôsobili smrteľné zranenia, na následky ktorých P. P. na mieste zomrel; telo poškodeného zabalili do igelitu a bolo nájdené v areáli autobazáru po popise miesta zakopania F. Q., ktoré na vyzvanie polície dobrovoľne ukázal obžalovaný P. M. dňa 24.01.2011 pri prehliadke iných priestorov, a odsúdil ho na trest odňatia slobody v trvaní 20 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu súd uložil aj ochranný dohľad na 1 rok. Proti predmetnému rozsudku podal žalobca (v pozícii obžalovaného) odvolanie. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 3To 100/2012-2085 zo dňa 30.10.2012 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu opäť prerokoval a rozhodol. Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 3T 93/2011-2111 zo dňa 26.11.2012 bol žalobca v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku prepustený z väzby na slobodu. Proti predmetnému uzneseniu podal prokurátor sťažnosť, ktorá bola uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos 148/2012-2121 zo dňa 13.12.2012 zamietnutá. Okresný súd Žilina rozhodol v predmetnej trestnej veci novým rozsudkom č. k. 3T 93/2011-2376 zo dňa 30.09.2014, ktorým podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodil obžalovaného (žalobcu v tomto spore) spod obžaloby Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. Kv 5/11-77 zo dňa 25.07.2011 na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, právne posúdeného ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2, písm. e/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Proti rozsudku podal odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 3To 2/2015-2413 zo dňa 01.10.2015, ktorým odvolanie prokurátora zamietol. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 01.10.2015 v spojení s uznesením odvolacieho súdu zo dňa 01.10.2015. V súdnej veci žalobca dôvodnosť nároku na nárok škody od štátu odvodzoval od skutočnosti, že bol v trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 3T 93/2011 rozsudkom zo dňa 30.09.2014

v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To 2/2015 zo dňa 01. októbra 2015 oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Z vyčíslenia trov právneho zastúpenia zo dňa 02.10.2015 mal prvoinštančný súd za preukázané, že advokát JUDr. Milan Vysocký vyúčtoval žalobcovi trovy právneho zastúpenia z predmetnej trestnej veci celkovo v sume 12.928,78 eur s DPH. Písomným oznámením zo dňa 19.04.2018 o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody doručeným právnenému zástupcovi žalobcu dňa 25.04.2018 ministerstvo oznámilo žalobcovi, že jeho žiadosť bola predbežne prerokovaná podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. s tým, že nebolo vyhovené, keďže nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Neuspokojenie žalobcom plateného nároku na náhradu škody ministerstvom malo za následok vznik zákonného práva žalobcu podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona domáhať sa uspokojenia a jeho nároku na súde, čo aj žalobca využil podaním žaloby. Po vykonanom dokazovaní prvoinštančný súd v prvom rade označil za nesprávny právny názor žalobcu, ktorý označil za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia proti jeho osobe a všetkým naňho nadväzujúce rozhodnutia, ako aj uznesenie o vzatí do väzby, uznesenie o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, ktoré boli vydané v trestnej veci, pričom „nezákonnosť“ týchto rozhodnutí odvodzoval iba z oslobodenia spod obžaloby právoplatným rozsudkom. Nesprávnosť takejto interpretácie žalobcom vyplýva z citovaného zákona, ktorý v § 6 ods. 1 výslovne upravuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nemožno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd rozhodujúci o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Výnimkou z tohto pravidla sú také právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc a vtedy zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť nie sú podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona (§ 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z.). V danom prípade všetky žalobcom uvádzané uznesenia vydané v trestnej veci sú právoplatné, dokonca boli označené za zákonné a vecne správne tak prokurátorom, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako odvolacím súdom, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydaním v predmetnej trestnej veci. Tieto rozhodnutia neboli neskôr zrušené ani v mimoriadnom opravnom konaní, ani žiadnym iným zákonným spôsobom. Orgán činný v trestnom konaní a súd neprekročili svoju právomoc, pretože všetky rozhodnutia vydané v trestnej veci vydali v medziach svojej právomoci, ktorá neprináležala iným štátnym orgánom alebo orgánom verejnej moci. Súd v civilnom sporovom konaní navyše ani nie je oprávnený skúmať zákonnosť rozhodnutí vydaných v trestnom konaní a o to viac vtedy, ak boli za správne a zákonné označené aj odvolacím súdom. Za ďalšie, okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z aktuálneho znenia zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý v ustanovení § 3 ods. 1 právne tituly, na základe ktorých sa poškodená osoba môže domáhať náhrady škody, rozdeľuje do štyroch skupín. Konkrétne zákon rozlišuje medzi:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení a rozhodnutím o väzbe,
- d) nesprávnym úradným postupom.

V prípade rozhodnutia o väzbe, ak bol neskôr uväznený právoplatným rozsudkom oslobodený spod obžaloby, nie každé takéto rozhodnutie sa automaticky považuje za nezákonné. V zmysle ustanovenia § 8 ods. 6 citovaného zákona, právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. S poukazom na uvedené a vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, prvoinštančný súd konštatoval v prípade uznesenia o vznesení obvinenia, že sa nejedná o nezákonné rozhodnutie, práve naopak, zákonné a právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia nemôže byť titulom pre uplatnenie nároku podľa citovaného zákona ani vtedy, ak bol obžalovaný napokon oslobodený spod obžaloby. Za ďalšie, pokiaľ ide o rozhodnutie o väzbe, prvoinštančný súd skúmal, či si žalobca svojím konaním neprivodil väzbu sám, pričom s poukazom na okolností danej trestnej veci dospel k záveru, že o takýto prípad v súdnej veci ide. V tomto smere v bližších podrobnostiach poukázal na zistenia vyplývajúce z trestného spisu, kedy po začatí trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin vraždy spáchaného formou spolupáchateľstva boli vyšetrovateľom PZ po predchádzajúcom súhlase dozorujúceho prokurátora vykonané prehliadky v iných priestoroch, konkrétne v autobazáre Eurocars, vedľa hlavnej cesty v smere od Kysuckého Nového Mesta na Žilinu, za Motorestom Anita a vo vozidle značky Chrysler Grand Voyager CB4L, EV. Č.: KM 444 AT, ktoré v čase výkonu daných prehliadok používal žalobca. Ich vykonaním sa potvrdili skutočnosti uvádzané F. Q., ohľadom miesta zakopania poškodeného P. P. v priestoroch uvedeného autobazáru. Toto miesto presne označil pri vykonávaní prehliadky po výzve vyšetrovateľom PZ prítomným P. M. s tým, že potvrdil, že sa má jednať o nezvestného P. P.. Taktiež po výzve vyšetrovateľa PZ dobrovoľne ukázal miesto v areáli uvedeného

autobazáru, kde sa nachádza plynová pištoľ, o ktorej uviedol, že patrí F. Q.. Záznam z tohto procesného úkonu obsahuje zápisnicu o prehliadke iných priestorov 24.01.2011, pri ktorej na vyzvanie vyšetrovateľa PPZ v tom čase podozrivý P. M., t. j. žalobca dobrovoľne ukázal miesto, kde bola mŕtvola zakopaná, z úkonu bola vyhotovená i fotodokumentácia. Sudca pre prípravné konanie po preštudovaní spisového materiálu bol toho názoru, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie voči obvinenému v uznesení o vznesení obvinenia, t. j. žalobcovi, bolo skutočne spáchané a mal znaky žalovaného trestného činu - obzvlášť závažného zločinu vraždy, spáchaného formou spolupáchateľstva, a je tu podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, t. j. žalobca. Z uvádzaných dôvodov preto aj sudca pre prípravné konanie zobral obvineného do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, pretože bol toho názoru, že skutočne v danom štádiu trestného stíhania hrozí dôvodná obava, že obvinený práve v podaní v jeho trestnej činnosti ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. trestu, ktorý mu zo spáchania trestného činu hrozí. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 09.02.2011, ktorým sťažnosť žalobcu ako obvineného zamietol, dospel k záveru, že u neho sú dané dôvody útekovvej väzby. Všetky skutočnosti, na ktoré okresný súd sám pri rozhodovaní prihliadol, v ich súhrne tvoria dostatočný podklad pre rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby. Po preštudovaní celého trestného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 3T 93/2011, súčasťou ktorého je i vyšetrovací spis prípravného konania, prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca si predmetnú väzbu zaviniť sám, a preto mu podľa § 8 ods. 6 písm. a/ citovaného zákona nevzniklo právo na náhradu škody a nevznikol mu teda ani žiadny z nárokov uplatnený, t. j. ani nárok na náhradu škody titulom náhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ani nárok na náhradu škody titulom straty na zárobok či ušlého zisku, ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobeným nezákonným rozhodnutím. Tiež mu nevznikol nárok na náhradu nemajetkového ujmy, na jeho osobnostných právach podľa všeobecných ustanovení o ochrane osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá škoda a nemajetková ujma mu mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou väzbou, pretože pre vznik zodpovednosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je nevyhnutý neoprávnený zásah do osobnostných práv poškodeného a zákonné rozhodnutie o väzbe takýmto neoprávneným zásahom nie je. Keďže pre vznik nároku na náhradu škody musia byť súčasne splnené tri atribúty, a to nezákonné rozhodnutie, ďalej vznik škody a priama príčinná súvislosť medzi prvými dvoma atribútmi, pričom v súdnej veci nebol preukázaný už prvý z troch požadovaných atribútov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu či nezákonného rozhodnutia o väzbe, okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovanej ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu prvoinštančného konania v celom rozsahu.

2. Proti uvedenému rozsudku žalobca (ďalej „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodov podľa § 363 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Prvoinštančnému súdu vytykal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. V bližších podrobnostiach v prvom rade poukázal na objektívnu povahu zodpovednosti štátu za škodu, t. j. bez ohľadu na zavinenie, ktorého sa štát nemôže zbaviť, a tiež na závery prijaté už ustálenou súdnou praxou (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 540/2016 zo dňa 13.12.2016, tiež III.ÚS 117/2006, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 390/2016), podľa ktorej právoplatné oslobodenie obvineného spod obžaloby v trestnom konaní bez ďalšieho zakladá dôvod založený na tom, že došlo tak k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia v trestnom konaní, ako aj uznesenia o vzatí do väzby, de facto oslobodzujúci rozsudok súdu, ktorý je právoplatný, spôsobuje nezákonnosť citovanú v uznesení. S poukazom na uvedené sú názory prvoinštančného súdu mylné a nekomfortné s rozhodovacou praxou súdov, ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Argumentácia okresného súdu vyjadrená v dôvodoch jeho rozhodnutia je absolútne nelogická a popiera podstatu konania o náhrade škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., pretože ak by došlo k takýmto nezákonným rozhodnutiam, ktoré boli aj potvrdené prokurátorom alebo aj potvrdené súdom v nejakej časti trestného konania, de facto by si nemohol nikto uplatniť nárok na náhradu škody. Pokiaľ aj prvoinštančný súd účelovo „vyťahuje“ z trestného spisu niektoré skutočnosti, napríklad, že žalobca mal označiť miesto, kde by mal byť zakopaný nezvestný P. P., opomína závery z uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To 100/2012 zo dňa 30.10.2012, v zmysle ktorých uznesenie o vznesení obvinenia a samotná obhliadka miesta činu boli vykonané nezákonne. Žalobca nebol poučený, nemal možnosť mať prítomného obhajcu a bol iba ako osoba prítomná pri prehliadke, čiže nebolo mu ešte ani vznesené obvinenie. Z prehliadky jednoznačne ani nevyplýva, že by miesto, kde bol zakopaný nezvestný, ukázal on. S poukazom na uvedené sa žalobca nemôže stotožniť s rozhodnutím prvoinštančného súdu a jeho odôvodnením, v zmysle ktorého si mal väzbu zaviniť sám. Výpoveď v prípravnom konaní, v ktorom žalobca od počiatku popieral spáchanie skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, odvolateľ doslovne odcitoval.

Objasnil skutočností, prečo informácie, ktoré mal, neoznámil, a síce, „...lebo mal strach z pána Q., ktorý mal dlhú zbraň s drevenou rúčkou, z ktorej vedel aj vystreliť...“. Žalobca tiež jasným a zrozumiteľným spôsobom už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, vyvrátil všetky tvrdenia pána Q., z ktorých jednoznačne vyplývalo, že klame a účelovo obviňuje žalobcu. Žalobca vyvrátil všetky tvrdenia ohľadom majetkových pomerov, ohľadom skutočností, ktoré Q. tvrdil, že mohol, požiadal a vopred ho informoval, že chce zavraždiť pána P.. V prípravnom konaní navrhoval dôkazy na svoju obhajobu, ktorým vyšetrovateľ v prípravnom konaní nevyhovel, z tohto pohľadu je žalobca presvedčený, že v žiadnom prípade si nemohol väzbu zaviniť sám, práve naopak, vždy aktívne vystupoval a svoju vinu popieral. Rozhodnutie okresného súdu, resp. jeho závery sú arbitrárne, aj keď sa na prvý pohľad môže zdať ako hutne a rozsiahle na 32 stranách. Z trestného rozsudku okresného súdu pritom vyplýva, že „na základe výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru, že ani jeden priamy dôkaz nesvedčí o vine obžalovaného“. Vychádzajúc z uvedeného, a síce, že žalobca si žiadnym spôsobom nemohol väzbu zaviniť sám aj s prihliadnutím na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, na základe ktorého došlo k zrušeniu prvostupňového odsudzujúceho rozsudku ako nezákonného, pretože už samotné uznesenie o vznesení obvinenia bolo podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline nezákonné, odvolateľ vyslovil presvedčenie, že prvoinštančný súd nesprávne vec práve posúdil, a preto aj nesprávne rozhodol. Žalobca uniesol dôkazné bremeno aj bremeno tvrdenia, keď náležitým spôsobom preukázal náklady, ktoré mu vznikli s poskytovaním právnych služieb, preukázal ušlý zisk, preukázal nemajetkovú ujmu, v ktorá mu bola spôsobená nezákonným trestným stíhaním a vedením celého trestného konania. Oslobodenie spod obžaloby, ku ktorému v danom prípade došlo, zakladá predpoklad na reparovanie všetkých krív, ktoré boli žalobcovi spôsobené a všetkých utráp, ktoré musel prežiť, pretože ak súd odôvodňuje svoj záver tak, ako odôvodňuje, že uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby bolo správne, a že de facto žalobca si zaviniť začatie trestného stíhania a vzatie do väzby, s týmto sa v žiadnom prípade žalobca nemôže stotožniť. Uvedeným rozhodnutím súd popiera a potiera základné predpoklady a základ zodpovedného štátu na náhradu škody, ktorá bola spôsobená nezákonným úradným postupom. Zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je zodpovednosťou objektívnou. Vzhľadom na uvedené žalobca odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pretože bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi ako aj ustálenou judikatúrou. Žalobca v podanom odvolaní len zopakoval svoje všeobecné tvrdenia, ktoré predniesol počas prvoinštančného konania, pričom neuviedol žiadne argumenty, ktoré by zásadným spôsobom preukazovali nimi uplatnené odvolacie dôvody, podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Žalovaná vyjadrila presvedčenie, že nestačí poukázať len na výsledok trestného konania tak, ako to prezentoval odvolateľ a splnenie podmienky v zmysle § 8 ods. 5 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z. z., ale zároveň je nutné posúdiť skutkové okolnosti i vzhľadom na existenciu ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a/ citovaného zákona. Inak povedané, ak by sa bolo možné stotožniť s názorom, že na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci postačí splnenie podmienky uvedenej v § 8 ods. 5 zák. č. 514/2003 Z. z., potom by bolo ustanovenie § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z. obsolétne. Žalovaná, preto zotrvala na svojom názore, že žalobca si väzbu zaviniť sám svojim konaním, a táto okolnosť i napriek oslobodzujúcemu rozsudku vylučuje nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Na podporu správnosti tejto argumentácie, poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 444/2012, zo dňa 03.10.2012, tiež Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.07.2008, sp. zn. 3Cdo 201/2007 a rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo 150/2003 zo dňa 20.10.2005, napokon aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.02.1990, sp. zn. 1Cz6/1990 (R 35/1991), v zmysle ktorého „...právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá ten, kto si vznesenie obvinenia zaviniť sám...“. Je nepochybne, že trestné stíhanie, a v jeho rámci výkon väzby, predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady pre jeho osobný život. Vzatie obvineného do väzby, za splnenia jeho zákonných predpokladov, je ústavou dovoľeným prostriedkom dočasného obmedzenia osobných slobôd osoby dôvodne podozrivej a obvinenej zo spáchania trestného činu, ktorého účelom je zabrániť možnému pokračovaniu v páchaní trestnej činnosti, vyhýbaniu sa trestnoprávnej zodpovednosti, resp. vyvíjaniu aktivít smerujúcich k možnému ovplyvňovaniu objektívneho prešetrenia vzneseného obvinenia. Väzba nie je rozhodnutím o vine obvineného, ide o dočasné obmedzenie vykonávané v nevyhnutnej miere na dosiahnutie jej účelu. V trestnom poriadku sú upravené tzv. formálne a materiálne podmienky väzby. V danom prípade z uznesenia o vzatí do väzby zo dňa 28.01.2011, sp. zn. 0Tp 43/2011, je zrejmé, že v čase rozhodovania o väzbe žalobcu boli splnené zákonné predpoklady i materiálne podmienky

pre väzbu, ktoré v spojení s okolnosťami prípadu, za ktorých sa o väzbe rozhodovalo, dali súdu reálny základ pre vzatie žalobcu do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Súd pri vzatí žalobcu do väzby postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, pričom vychádzal zo zisteného skutkového stavu, ktorý odôvodňoval oprávnenosť vzatia obvineného - žalobcu do väzby. V kontexte uvedeného sú správne úvahy prvoinštančného súdu, v zmysle ktorých si vzhľadom na okolnosti daného prípadu žalobca väzbu zaviniť sám, a preto mu podľa § 8 ods. 6 písm. a/ citovaného zákona nevzniklo právo na náhradu škody. Čo je potrebné považovať za zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon bližšie neustanovuje, preto je interpretácia aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im príslúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody (viď uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 444/2012, zo dňa 03.10.2012). V danom prípade žalobca sám vo svojich viacerých (aj protichodných a zmätočných) vyjadreniach potvrdzuje, že pri prehliadke ukázal presne miesto, kde mali byť zakopané pozostatky zavraždeného P. P., ktoré boli nakoniec aj nájdené. Z jeho výpovede v prípravnom konaní vyplýva, a to bez ohľadu na konečný výsledok trestného konania, že mal vedomosť o spáchaní zločinu vraždy, vedel, kde sa nachádza mŕtvola zavraždeného, ako aj zbraň, ktorú vlastnil F. Q., t. č. právoplatne odsúdený za tento obzvlášť závažný zločin vraždy. Informáciu o tak závažnom trestnom čine a jej vedomo neohlásenie polícii samo o sebe v tom čase mohlo vzbudzovať zásadné pochybnosti o miere jeho zavinenia na samotnom spáchaní trestného činu. S prihliadnutím na všetky doposiaľ známe skutočnosti, nemohli orgány činné v trestnom konaní v rozhodnom čase postupovať inak, ako vziať žalobcu do väzby. To, že sa v trestnom konaní aktívne bránil a spáchanie skutku popieral, nezľahčuje okolnosti, za ktorých k zadržaniu a následne aj k väzbe žalobcu došlo. V opačnom prípade pri ponechaní žalobcu na slobode pri tak závažných okolnostiach by postup súdu vzbudzoval otázky týkajúce sa ochrany a bezpečnosti spoločnosti. S poukazom na uvedené žalovaná vyjadrila presvedčenie, že v súdnej veci bola jednoznačne splnená negatívna podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia a uznesením o vzatí do väzby podľa § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z., tzn., že žalobca si vlastným zavinením konaním spôsobil trestné stíhanie a následne väzbu voči jeho osobe. Tento záver odôvodňuje správanie žalobcu, resp. jeho znalosť o spáchanom trestnom čine, znalosť o mieste, kde sa nachádzala mŕtvola zavraždeného, ako aj o mieste, kde sa nachádzala vražedná zbraň. Vedomým a úmyselným neohlásením obzvlášť závažného zločinu vraždy si žalobca zaviniť, že orgány činné v trestnom konaní považovali žalobcu za jedného so spolupáchateľov obzvlášť závažného zločinu vraždy. Podstatnou skutočnosťou v tomto konaní je i fakt, že žalobca bol oslobodený v zmysle zásady „in dubio pro reo“, čo znamená, že na základe vykonaných dôkazov nebolo možné jednoznačne určiť, že skutok spáchal obžalovaný - žalobca. Posudzovanie dôkaznej situácie s ohľadom na špecifickosť trestného konania je však zásadne prísnejšia, ako v civilnom konaní. Podľa žalovanej (na rozdiel od žalobcu) v civilnom konaní o náhradu škody súdu prvej inštancie nič nebránilo, aby prihliadol na skutočnosti plynúce z dôkazov získaných v trestnom konaní, pri súčasnom rešpektovaní výsledku trestného konania, t. j. oslobodenia žalobcu spod obžaloby. Tento názor vyplýva nielen z čl. 16 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 ods. 1 CSP, ale aj zo zásady, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania. V takýchto prípadoch aj použitie nezákonné získaného dôkazu sleduje legitímny cieľ, a preto neexistuje rozumný dôvod na neprihliadnutie na tento dôkaz v civilnom konaní za súčasného akceptovania stavu, že v trestnom konaní bol tento dôkaz vyhodnotený ako nezákonný. Ak mala žalobcovi vzniknúť nejaká škoda/ujma, táto nevznikla a priori v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ale predovšetkým v dôsledku výpovede samotného žalobcu a ďalšieho obvineného F. Q.. Podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka je možné uplatňovať nárok na náhradu škody voči osobe, ktorá svojím konaním škodu spôsobila. Zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nevylučuje zodpovednosť inej osoby za škodu, ktorú vyvolalo trestné konanie, resp. rozhodnutie o väzbe, ak sú u tejto osoby splnené podmienky zodpovednosti podľa všeobecného alebo osobitného predpisu (viď rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 25Cdo 297/2009). Žalobca, podľa jeho vyjadrenia v súdnom konaní, neurobil žiadne právne kroky vedúce k uplatneniu náhrady škody voči F. Q. z dôvodu jeho krivého obvinenia, a to tak v trestnoprávnej ako aj v občianskoprávnej rovine.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike trval na dôvodoch svojho odvolania, ako aj všetkých ním prezentovaných názoroch a ďalej bližšie uviedol, že pokiaľ žalovaná vo svojej argumentácii (a takisto aj súd) poukazuje na to, že žalobca sám mal ukázať miesto, kde sa má nachádzať osoba nebohého, opomína základnú zásadu a síce, že „z neprávania nemôže vzniknúť právo“. V tomto smere v podrobnostiach poukázal na zrušujúce rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, v zmysle ktorého prehliadka

priestorov na mieste samom nebola vykonaná zákonne a išlo teda o nezákonný postup policajného orgánu. Okrem toho Krajský súd uviedol, že zápisnica a dokumentácia z prehliadky jednoznačne nenasvedčuje na to, že by P. M. ukázal presné miesto, kde boli pozostatky nebohého nakoniec aj nájdené. V danom štádiu civilného konania sa nemôže civilný súd odvolávať (a tiež ani žalovaná) na procesné úkony vykonané v trestnom konaní, ktoré boli nezákonné, a z ktorých jednoznačne závery prezentované okresným súdom nevyplývajú. Civilný súd nie je súdom trestným, ktorý by mal posilať všetky dôkazy vo svojom súhrne a tzn., že je treba vychádzať z rozhodnutí súdu v trestnom konaní. V danom prípade ide o oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 3T 93/2011, zo dňa 30.09.2014, ktorý jednoznačne uviedol „odhliadnuc od už spomínaného nezákonného postupu policajných orgánov zápisnica a dokumentácia z prehliadky jednoznačne nenasvedčuje na to, že by obžalovaný ukázal presne miesto, kde boli pozostatky nebohého poškodeného nakoniec nájdené“. Žalobca od počiatku tvrdil, že je nevinný, a že z procesného hľadiska využil svoje právo nevypovedať, čo je jeho zákonným právom, ktoré mu Trestný poriadok dáva, a teda nemôže byť mu kladené toto jeho právo na protiváhu toho, že si zavinil väzbu sám. O to viac, keď policajný orgán nevykonal dôkazy, ktoré mali svedčiť aj v prospech žalobcu, na ktoré poukazovala zápisnica o výsluchu obvineného. Všetky jeho návrhy na doplnenie dokazovania boli zamietnuté. Čo sa týka úvah žalovanej o povahe väzby, žalobca súhlasí s tým, že väzba sama o sebe nie je rozhodnutím o vine alebo nevine, avšak ako inštitút je zásadným zásahom do osobných slobôd, ktorá v sebe nesie aj určité následky, a teda práve z tohto dôvodu bol prijatý aj zákon, na základe ktorého by mali byť odškodňované práve nezákonné zásahy. Žalobca si vytrpel vo väzbe značné útrapy, došlo k rozpadu jeho rodiny, došlo k narušeniu jeho citových väzieb s vtedajšou družkou a jeho synom, ktorého už vyše 2,5 roka nevidel, pričom tieto skutočnosti už náležitým spôsobom preukázal v prvoinštančnom konaní a nebude sa k nim preto ďalej vyjadrovať. Nemožno súhlasiť s tým, že súd pri vzatí do väzby postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, pričom vychádzal zo zisteného skutkového stavu, ktorý odôvodňoval oprávnenosť vzatia obvineného žalobcu do väzby. Krajský súd v Žiline vo svojom zrušujúcom rozhodnutí totiž uviedol, že úkony prípravného konania prehliadka miesta samého boli nezákonné, a teda súd musel vedieť, že už v tom čase, že povaha dôkazu sa zmenila. Za ďalšie, zodpovednosť štátu za náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., je objektívnou zodpovednosťou bez možnosti skúmania ďalších skutočností. V súdnej veci je nepochybné, a to na základe prijatých rozhodnutí, že žalobca žiaden trestný čin nespáchal, bol preto poškodeným a to štátom - Slovenskou republikou, a preto nemôžu byť všetky následky ponechané len na osobu žalobcu. Konanie štátu v danom prípade bolo veľmi unáhlené, nerozvážne, pretože žiadne dôkazy nenasvedčovali tomu, že by žalobca predmetný čin spáchal. V žiadnom prípade, preto nie je možné dospieť k záveru, že by si žalobca väzbu zavinil sám, pretože vždy tvrdil, že je nevinný a išlo iba o zmesku výmyslov, vymyslených dôkazov vo vzťahu k jeho osobe. Neobstojí ani argumentácia žalovanej, že išlo o konanie súkromnej osoby, a štát teda nemôže refundovať náhradu škody, pretože žalobca nedal žiadnu príčinu na to, aby bolo voči jeho osobe vedené trestné konanie.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

6. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dopĺňa:

7. Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie 142.915,08 eur titulom náhrady škody (spočívajúcej z nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, nároku na náhradu škody titulom straty na zárobku či ušlého zisku a

nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobeným nezákonným rozhodnutím) uplatnenej v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. ako aj súvisiaci výrok o trovách konania.

8. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní.

9. V danom prípade žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnych skutkových zisteniach „...že, si mal väzbu zaviniť sám...“ a nesprávnom právnom posúdení veci, konkrétne ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z.. a v nezohľadnení ustálenej súdnej praxe pri rozhodovaní o nárokoch na náhradu škody podľa citovaného zákona.

10. Uplatnený odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

11. Vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej súd aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 4/2009).

12. V preskúmanej veci súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na závere o neexistencii žalobcom tvrdeného nezákonného rozhodnutia, či už vo veci samej - trestného konania sp. zn. 3T 93/2001 vedenom na Okresnom súde Žilina, resp. rozhodnutia o väzbe s odôvodnením, že všetky vydané rozhodnutia v trestnom konaní o vznesení obvinenia proti žalobcovi, ako aj všetky naň nadväzujúce rozhodnutia a tiež aj uznesenie o vzatí do väzby a naň nadväzujúce rozhodnutia boli v tom čase prebiehajúcim trestnom konaní označené za zákonné a vecne správne tak prokurátorom, ktorý rozhodoval o sťažnosti obvineného, ako aj odvolacím súdom, ktorý rozhodoval o sťažnosti proti uzneseniu súdu prvej inštancie o vzatí do väzby. Navyše v prípade uznesenia o vzatí do väzby existujú v súdnej veci také skutočnosti, ktoré vylučujú zodpovednosť štátu, a to vzhľadom k správaniu samotného žalobcu. Prvoinštančný súd vyslovil názor, že žalobca sa mylí ak nezákonnosť rozhodnutí v trestnej veci vyvodzuje iba z rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby.

13. S poukazom na žalobcom uplatnené jednotlivé nároky (na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, na náhradu škody titulom straty na zárobku či ušlého zisku a na náhradu nemajetkovej ujmy) vo vzťahu k nim označeným nezákonným rozhodnutiam sa odvolací súd v prvom rade zaoberal správnosťou úvah okresného súdu o neexistencii nezákonného rozhodnutia vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe žalobcu, osobitne sa zamerail na to, či v danom prípade tak, ako to konštatuje prvoinštančný súd, existovali dôvody vylučujúce vznik práva žalobcu na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba väzbu zavinila sama.

14. Zo skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom pritom vyplýva, že žalobca bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 0Tp 43/2011 zo dňa 28.01.2011 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku (č. I. 57 a nasl. spisu).

15. Väzba z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku má za účel zabezpečiť osobu obvineného pre trestné konania a výkon trestu, ide o tzv. útekovú väzbu. Pod pojmom „ujde“ sa rozumie

útek obvineného do cudziny v úmysle vyhnúť sa trestnému stíhaniu. Pod pojmom „bude sa skrývať“ sa rozumie ukrývanie sa Slovenskej republike s úmyslom vyhnúť sa trestnému stíhaniu.

16. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone č. 514/2003 Z. z. vymedzené jednak pozitívne (ust. § 8 ods. 5), ale aj negatívne (ust. § 8 ods. 6). V § 8 ods. 5 tento zákon upravuje, kto má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a v ods. 6 daného ustanovenia sú ustanovené prípady, kedy právo žalobcu na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nevznikne, ani keby boli inak splnené podmienky vzniku práva na náhradu škody spôsobenej takýmto rozhodnutím. Z uvedeného je teda zrejmé, že naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v ustanovení § 8 ods. 5 tohto zákona. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu daného zákona je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (in concreto zavinenie väzby; vid'. uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 03.10.2012, sp. zn. I. ÚS 444/2012-17, tiež sp. zn. I. ÚS 399/2016 zo dňa 31.08.2017).

17. Vzhľadom na to, že zavinenie väzby samotnou osobou, ktorá žiada o náhradu škody, zákon č. 514/2003 Z. z. bližšie neustanovuje, je interpretácia a aplikácia tohto zákonného ustanovenia zverená všeobecným súdom, ktoré o nárokoch na náhradu škody spôsobenej väzbou rozhodujú. Pri tomto rozhodovaní vychádzajú vždy z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z riadne vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého im prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody. Pre posúdenie zavinenia osoby žiadajúcej náhradu škody sú významné skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre vzatie obvineného do väzby.

18. Zavinenie obvineného znamená také zavinené konanie (či už vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti), ktoré bolo dôvodom na podanie a vyhovenie návrhu na jeho vzatie do väzby. Nejde pritom o to, či zavinenie obvineného (v preskúmanom veci odvolateľa) vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, a či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale o to, či - zjednodušene povedané - jeho správanie bolo dôvodom k obave, že v danom prípade bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný.

19. Súd prvej inštancie vzhľadom na ustanovenie § 8 ods. 5 písm. b/ a teda, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby posudzoval, či si žalobca väzbu zavinil/nezavinil sám s poukazom na § 8 ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z..

20.1. V danom prípade uzneseníu o vzatí do väzby predchádzalo obvinenie žalobcu zo zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. e/ Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktoré mu bolo vznesené dňa 25.01.2011 (č. I. 53 a nasl.) pričom poškodeným mal byť P. P. a spolupáchateľom F. Q.. V danom štádiu trestného konania bol žalobca zo spáchaného skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďou F. Q., ktorého tvrdenia korešpondovali so zisteniami vyplývajúcimi z predbežnej správy zo súdnej pitvy poškodeného P. P., vypracovanej znalcami z odboru zdravotníctva odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Jaroslavom Ivanom a MUDr. Líviou Jančovou dňa 26.01.2011 a tiež so zisteniami vyplývajúcimi z vykonanej prehliadky iných priestorov (vid' zápisnica o prehliadke iných priestorov z 24.01.2011), konkrétne autobazáru EUROCARs vedľa hlavnej cesty v smere od Kysuckého Nového Mesta na Žilinu za motorestom ANITA, keď pri vykonávaní prehliadky po výzve vyšetrovateľom PZ P. M. označil miesto ohľadne zakopania poškodeného P. P. v priestoroch uvedeného autobazáru. Menovaný nielen označil miesto zakopania poškodeného, ale aj potvrdil, že sa má jednať práve o menovanú osobu. Keďže za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. e/ Trestného zákona, Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody na 20 - 25 rokov alebo odňatie slobody na doživotie, a teda ide nepochybne o vysoký trest tak, ako to má na mysli ustanovenie § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, z hora uvedených skutočností okresný súd vyvodil, že existuje dôvodná obava, že by obvinený P. M. mohol ujsť alebo by sa mohol skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu a následnému vysokému trestu, ktorý mu vzhľadom na aktuálny dôkazný stav aj reálne hrozil. Sudca pre prípravne konanie preto dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci sú spojené formálne i materiálne podmienky pre vzatie obvineného P. M. do väzby a súčasne záujem spoločnosti najmä na ochrane života a zdravia fyzických osôb prevyšuje záujem štátu na ochrane jeho osobnej slobody. Lehota väzby začala obvinenému plynúť odo dňa 24.01.2011 od 16:15 hod. a trvala do 26.11.2011, kedy bol uznesením okresného súdu sp. zn. 3T 93/2011-2111 prepustený

z väzby na slobodu. V ďalšom priebehu trestného stíhaná bol napokon žalobca/obžalovaný v poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 30.09.2014 sp. zn. 3T 93/2011-2376 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázane, že skutok spáchal. Voči uvedenému rozhodnutiu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To 2/2015 zo dňa 01.10.2015 však bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté. Predmetný rozsudok sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 01.10.2015.

20.2. Vychádzajúc z takto prvoinštančným súdom zisteného skutkového stavu, ktorý odvolací súd považuje za správny, bolo následne po vykonanom dokazovaní vecou právneho posúdenia ustáliť, či vo vzťahu k nárokom žalobcu uplatňovaným z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe existujú také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné prijať záver, že žalobca si väzbu zavinil/nezavinil sám. V tomto smere prvoinštančný súd dospel k záverom, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, pretože majú oporu vo vykonanom dokazovaní, vyplývajú predovšetkým z listinných dôkazov v konaní oboznámených a to najmä výpovede F. Q. podporeného zisteniami vyplývajúcimi z prehliadky na mieste samom, ako aj zo zistení vyplývajúcich z lekárskej dokumentácie. Predmetné dôkazy vyhodnotil okresný súd správne tak, že vo vzájomných súvislostiach odôvodňujú záver, že žalobca v trestnom konaní v postavení obvineného si väzbu privodil sám. Neobstojí jeho odvolacia argumentácia o nezákonnosti získaného dôkazu vo vzťahu k prehliadke na mieste samom, pretože takáto argumentácia môže byť významná len z hľadiska výsledku samotného trestného konania, pričom civilný súd si úsudok o skutočnostiach svedčiacich o zavinení väzobne stíhanej osoby môže urobiť aj sám. V danom prípade oboznámiac sa so spornou zápisnicou o prehliadke iných priestorov z 24.01.2011 (č. I. 291 tr. spisu) aj odvolací súd dospel k záveru o existencii skutočnosti svedčiacich v prospech zavinenia väzobne stíhaného žalobcu, navyše tieto zistenia boli v tom čase podporené aj poznatkami z ďalších vykonaných dôkazov. V konečnom dôsledku žalobca sám vo svojich vyjadreniach produkovaných tak v prvoinštančnom ako aj v odvolacom konaní uvádza, že v podstate o usmrtení P. P. mal vedomosť, k neoznámeniu trestného činu došlo z jeho strany len zo strachu z F. Q., ktorý mal byť držiteľom strelnej zbrane (viď zápisnica o výsluchu obvineného z 20.06.2011 - č. I. 72 tr. spisu). Tieto skutočnosti ho však podľa odvolacieho súdu v žiadnom prípade nezbavovali povinnosti oznámiť trestnú činnosť, pretože bezpochyby ku skutku vraždy P. P. došlo. V preskúmanej veci preto odvolací súd vo vzťahu k záverom okresného súdu o neexistencii nezákonného rozhodnutia o väzbe uvádza, že nezistil taký omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ktorý by odôvodňoval zmenu rozhodnutia, inak povedané prvoinštančný súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery aplikoval správne právny predpis - ustanovenia § 8 ods. 5 písm. b/ a § 8 ods. 6 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z. z.

21. Skutkové zistenia o tom, že žalobca si väzbu zavinil sám, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a právne závery z toho vyplývajúce a síce, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia o väzbe, ako to tvrdil, považoval odvolací súd z hľadiska ďalšieho rozhodovania o nároku žalobcu uplatňovaného z titulu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a naň nadväzujúce rozhodnutia za kľúčové. Odvolaciemu súdu sú pritom známe závery ustálenej súdnej praxe (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 publikované v zbierke stanov z Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod č. 37), v zmysle ktorých „...nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., účinného od 01.07.2004 rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 zbierky o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Súdna judikatúra dôvodila, že v zmysle právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom do štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosť) začatia (vedenia) trestného stíhania neskorší výsledok trestného konania...“. V kontexte uvedených záverov ustálenej súdnej praxe by sa už na prvý pohľad mohlo zdať, že závery súdu prvej inštancie sú nesprávne, čo by zakladalo naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, avšak vzhľadom na okolnosti daného prípadu a síce, že „žalobca si väzbu zavinil sám“, musel aj odvolací súd prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že v súdnej veci nemožno uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi a naň nadväzujúce rozhodnutia považovať za nezákonné. Predmetnú situáciu správne postrehla aj žalovaná, keď uviedla, že „...nestačí poukázať len na výsledok trestného konania

tak, ako to prezentoval odvolateľ a splnenie podmienky podľa § 8 ods. 5 písm. d/ zák. č. 514/2003 Z. z., ale zároveň je nutné posúdiť celkové okolnosti prípadu vzhľadom k existencii ustanovenia § 8 ods. 6 písm. a/ citovaného zákona...“. Odvolateľ preto podľa názoru odvolacieho súdu nemá pravdu v tom, že len výsledok trestného konania „bez ďalšieho“ zakladá nárok na náhradu škody, pretože pri takomto ponímaní, resp. výklade relevantnej právnej normy možno dospieť do situácie, kedy by na jednej strane súd musel konštatovať, že nárok na náhradu škody z titulu väzby žalobca nemá, avšak na druhej strane by mu súd musel priznať nárok na náhradu škody z titulu ním označeného nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Takáto interpretácia zákona by podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedala rozumnému a spravodlivému usporiadaniu vzťahu medzi stranami a taktiež by nezodpovedala ani účelu zmyslu samotného zákona. Všetky žalobcom uplatnené nároky nemožno posudzovať izolovane a aj keď žalovanou poukazovaný rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.02.1990 sp. zn. 1Cz 6/1990, nemožno považovať za ustálenú súdnu prax súdov SR, možno vychádzajúc z okolností preskúmaného prípadu dospieť k rovnakému záveru a síce, že pokiaľ si žalobca väzbu zaviniť sám, uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať z tohto dôvodu za nezákonné, zakladajúce nárok na náhradu škody. Na podporu správnosti tejto argumentácie odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 160/2016 zo dňa 23.07.2018, ktorý v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, „...že znenie ustanovenia § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z. z. vypočítava prípady, kedy nevznikne právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste ochrannom opatrení alebo o väzbe, ktoré ustanovenie je potrebné najmä z hľadiska systematického výkladu analogicky aplikovať aj vo vzťahu k nárokom na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného. Očividným zmyslom väčšiny ustanovení obsiahnutých v § 8 ods. 6 citovaného zákona (konkrétne pod písm. c/ až g/) je totiž vylúčený vznik práva na náhradu škody v prípadoch oslobodenia spod obžaloby alebo zastavenia trestného stíhania z takých dôvodov, ktoré nedokladajú, že obvinený sa protiprávneho konania kvalifikovaného ako trestný čin dopustil...“. Zohľadnenie práve vyššie spomenutého spoločného zmyslu ustanovenia § 8 ods. 6 písm. c/ až g/ zák. č. 514/2003 Z. z., viedlo odvolací súd ku konštatovaniu, že právo na náhradu škody nevzniklo ani v situácii aká nastala v súdnej veci. Tak, ako to poznamenal dovolací súd v závere svojho rozhodnutia, ani odvolací súd v preskúmanom prípade nevidel rozumný dôvod, pre ktorý by mal z hľadiska vzniku práva na náhradu škody posudzovať vzniknutú situáciu inak, t. j. ako keby si žalobca väzbu nezaviniť sám. Opačný výklad smerujúci k priznaniu práva na náhradu škody len s poukazom na zastavenie trestného stíhania a princípu prezumpcie neviny by bol celkom zjavne protirečiaci zmyslu a systematicke zák. č. 514/2003 Z. z. Jeho uplatnenie v praxi by mohlo viesť k odškodňovaniu skutočných páchatelov trestných činov, čo by bolo v priamom rozpore s dobrými mravmi, ako aj zásadou, že z bezprávia nemôže vziť právo.

22. Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietku odvolateľa k výkladu relevantnej právnej normy - zákonu č. 514/2003 Z. z. prvoinštančným súdom vo vzťahu k nim uplatneným nárokom na náhradu škody titulom nezákonných rozhodnutí odvolací súd považuje za nedôvodnú. Má za to, že postup súdu prvej inštancie pri odôvodnení svojho právneho záveru nemožno považovať za svojský, arbitrárny, alebo priečiaci sa logickým úvahám tak, ako uvádza odvolateľ vo svojom odvolaní. Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že sa odvolateľ s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

23. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, keďže odvolanie žalobcu danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách konania, keď zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

25. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalovaná bola v odvolacom konaní

úspešná. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)